

Arrest

nr. 191 634 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, geboren te T. op [...]1967.

Op 27 oktober 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2008 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Tevens werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 27 243 van 12 mei 2009 verwierp de Raad het beroep.

Op 26 oktober 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 26 oktober 2009 onontvankelijk.

Op 16 augustus 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 16 augustus 2012 onontvankelijk.

Op 07 juni 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2013 diende verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 8 augustus 2013 onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2013 werd ingediend door :

*K., I.
nationaliteit: Georgië
geboren te T. op [...]1967
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoud met de mevrouw L. A. met legaal verblijf. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat er uit deze relatie een kind is geboren, namelijk L. D., geboren op [...]2000 , na erkenning op [...]2013 de naam K. draagt, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien blijkt dat betrokkene pas na 13 jaar zijn kind heeft erkend, want een onredelijke lange termijn is om een kind te erkennen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie."

Op 17 maart 2014 gaf de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een afzonderlijk beroep in bij de Raad (rolnummer RvV 151 724).

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 "en volgende" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

III.1.1. Verzoeker verblijft in het Rijk samen met zijn gezin, bestaande uit zijn partner A. L. en haar zoon D. L., en zijn dochter D. K., allen gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk en heeft op 08.08.2013 een verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend bij verweerster strekkende tot regularisatie van zijn illegale verblijfstoestand met het oog op een verblijf in het Rijk samen met zijn partner en zijn gezin inclusief zijn minderjarige dochter samen met wie hij een gezin vormt, thans wonende [...].

Verzoeker heeft dit verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend in toepassing van art. 9bis Vr.W. en met duidelijke verwijzing naar de toepasselijkheid op diens situatie van arts. 10 en 12bis Vr.W. voor wat betreft zowel de toets der ontvankelijkheid als gegrondheid van het verzoek - thans ten onrechte 'ontvankelijk' verklaard en dit louter onder verwijzing naar art. 9bis Vr.W. en het zo gezegd niet voldaan zijn aan de voorwaarden ervan ter zake de ontvankelijkheid wegens geen 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker, quod non.

Volgens verweerster zouden de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag tot verblijf in het Rijk dus geen 'buitengewone omstandigheden' in zijn hoofde uitmaken in de zin van art. 9bis Vr.W. en is hij thans langer dan toegelaten in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de overeenkomstig artikel 2 Vr.W. vereiste documenten.

III.1.2. Er dient echter te worden vastgesteld dat verweerster in de bestreden beslissing er zich toe heeft beperkt aan te halen dat er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om hem in toepassing van art. 9bis Vr.W. een verblijfsmachtiging te verlenen, nu verzoeker

om deze verblijfsmachtiging heeft verzocht middels een aanvraag bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in het Rijk op het ogenblik van diens aanvraag.

Alhoewel verzoeker in zijn aanvraag dd. 08.08.2013 uitdrukkelijk heeft vermeld dat hij alhier met zijn gezin verblijft en gelet de verblijfstoestand van de gezinsleden hij voorkomend tevens onder het toepassingsveld van de arts. 10 en 12bis Vr.W. valt, heeft verweerster er zich in de eerste bestreden beslissing ten onrechte louter toe vergenoegd te antwoorden dat 'dient betrokken een de geëigende procedure te volgen zoals vermeld in het art. 10§ 1 lid 1, 5° van de wet van 15.12.1980' en gelet de gezinsband met zijn minderjarige dochter 'bovendien blijkt betrokkene pas na 13 jaar zijn kind heeft erkend, wat een onredelijk lange termijn is om ene kind ter erkennen'.

Dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 08.08.2013 uiteraard de relevante elementen aan verweerster heeft medegedeeld die de toepasselijkheid van zowel art. 9bis Vr.W. als de arts. 10 en 12bis Vr.W., met zich meebrengen zodat verweerster in elk geval heeft verzuimd te antwoorden op het verzoek van verzoeker tot verblijfsmachtiging in toepassing van arts. 10 en 12bis Vr.W. én verweerster de aanvraag van verzoeker niet werkelijk en zorgvuldig heeft onderzocht onder toepassing van de arts. 10 en 12bis Vr.W., dientengevolge waarvan artikel 2, 3 en verder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing juncto dat een schending van 62 Vr.W. en tevens van de materiële motiveringsplicht voor ligt, waardoor de eerste bestreden beslissing om deze redenen alleen al dient te worden vernietigd."

In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij een verzoek tot verblijfsmachtiging zou ingediend hebben zowel in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat de gemachtigde zich ertoe heeft beperkt te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangehaald in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terwijl hij in de aanvraag van 8 augustus 2013 ook uitdrukkelijk zou verwezen hebben naar zijn verblijfstoestand met zijn gezin en dat hij eveneens onder het toepassingsgebied van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet zou vallen. Het motief dat verzoeker de geëigende procedure op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet moet volgen en de verwijzing naar de laattijdige erkenning (na 13 jaar) acht verzoeker onvoldoende. Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde heeft verzuimd te antwoorden op diens verzoek in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Hierdoor concludeert hij tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de aanvraag inderdaad enkel heeft beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dienaangaande van oordeel is dat er thans geen buitengewone omstandigheid voorligt waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, blijkt ook geen melding van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet in de aanvraag van verzoeker van 8 augustus 2013. Nazicht van de aanvraag toont aan dat verzoeker in het voorwerp van zijn aanvraag duidelijk stelt een aanvraag “voor een verblijf van meer dan drie maanden **op basis van artikel 9bis van de VW.**” te doen. Verder vervolgt verzoeker in de aanvraag met “Ik, K.I., verblijvende in de [...], richt mij via dit schrijven tot U met het oog op het aanvragen van een **machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet**”. Verder valt evenmin enige verwijzing naar de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet of naar een aanvraag voor een toelating tot verblijf te bemerken en in de conclusie stelt verzoeker wederom “ik hoop dat U in de gegeven omstandigheden mij een **machtiging tot verblijf wil geven.**” (eigen benadrukken)

Bijgevolg mist het betoog van verzoeker in het eerste middel feitelijke grondslag. Aangezien niet kan vastgesteld worden dat verzoeker zijn aanvraag ook bedoelde als een aanvraag voor toelating tot verblijf, kon redelijkerwijs niet verwacht worden van de gemachtigde dat hij de aanvraag anders dan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou onderzoeken. Evenmin blijkt een onzorgvuldigheid dienaangaande. Het feit dat verzoeker in de aangehaalde buitengewone omstandigheden in diens aanvraag heeft gewezen op zijn relatie met een vrouw met onbeperkt verblijfsrecht en een erkenningsakte heeft voorgelegd van diens minderjarige dochter met wie hij een gezinsleven onderhoudt, impliceert niet dat de gemachtigde de aanvraag die expliciet en herhaaldelijk verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tegelijk spontaan had moeten beschouwen als een aanvraag voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“III.2.1. Verweester motiveert haar beslissing dd. 27.04.2013, waarbij de aanvraag van verzoeker machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van art. 9bis (en met verwijzing door verzoeker art. 10 juncto 12bis Vr.W.) onontvankelijk wordt verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 08.08.2013 tot machtiging tot verblijf geen omstandigheden zou hebben vermeld die in zijn hoofde ‘buitengewone omstandigheden’ uitmaken die hem zouden toelaten de voormelde aanvraag tot machtiging tot verblijf tijdens zijn verblijf te België te doen.

Tevens stelt verweester ten onrechte dat de bestreden beslissing niet in strijd is met de waarborgen van het EVRM ter vrijwaring van de rechten van verzoeker op diens privé- en gezinsleven (zie verder).

III.2.2. Het art. 12bis, § 1, tweede lid, 3° Vr.W., naar luid waarvan (eigen onderlijning) en dat verwijst naar art. 10 Vr.W.:

‘12bis § 1.

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit'

en het art. 9bis Vr.W., naar luid waarvan (eigen onderlijning) ;

'Art. 9bis § 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven'.

vermelden beiden de mogelijkheid voor verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats/verblijfplaats, in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker die hem verhinderen deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, in casu GEORGIE.

III.2.3. De voormelde artikelen 9bis en 10 en 12bis Vr.W. zelf vermelden echter geen inhoudelijke elementen of criteria die de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' duiden, verhelderen noch afbakenen.

Derhalve komt het verweerster toe in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden in zijn hoofde worden weerhouden in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf volgens haar niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Verweerster antwoordt aangaande het voorkomend bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker - nu hij in zijn verzoekschrift dd. 08.08.2013 zeer expliciet en uitgebreid het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in zijn hoofde aantoont minstens onder verwijzing naar zijn familiale - en gezinssituatie in het Rijk en ook de mate waarin de verwijdering van het Rijk een inbreuk zou betekenen op de bescherming die verzoeker geniet onder 8 van het EVRM 4 juli 1950 dat het loutere feit dat verzoeker in toepassing van 10 en 12bis Vr.W. een verzoek tot gezinshereniging zou kunnen indienen, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd

Dit terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 02.08.2013 zeer duidelijk aangeeft dat hij zich in 'buitengewone omstandigheden' in het Rijk bevindt en dit motiveert onder o.m. verwijzing naar zijn familiale - en gezinssituatie !

Dat verweerster in de eerste bestreden beslissing zich in werkelijkheid niet uitspreekt over de mate waarin verzoeker zich voorkomend in een situatie bevindt die als 'buitengewoon' kan worden beschouwd en die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger aldaar en dit zekerlijk niet in toepassing van 10 en 12bis Vr.W. zodat een schending van artikel 9bis gelezen in samenhang met art. 10 en 12bis, § 1 tweede lid Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht kleeft aan de bestreden beslissing die ook om deze redenen dient te worden vernietigd."

In zijn tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis "gelezen in samenhang met" de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert artikel 12*bis* en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en stelt dat beiden de mogelijkheid voor verzoeker vermelden een aanvraag tot “machtiging” tot verblijf te doen bij het gemeentebestuur van de woonplaats indien buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verhinderen de aanvraag in Georgië te doen. Nu deze artikelen geen inhoudelijke elementen bevatten omtrent de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheid”, meent verzoeker dat de gemachtigde in alle redelijkheid en rekening houdend met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak moet aangeven waarom de aangegeven elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker verwijst naar zijn familiale en gezinssituatie en naar artikel 8 van het EVRM en acht het antwoord, dat verzoeker in toepassing van artikel 10 en artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet een verzoek tot gezinshereniging zou kunnen indienen, niet afdoende. De gemachtigde zou zich niet uitgesproken hebben over de mate waarin de familiale situatie niet als buitengewoon kan worden aanzien en dit zeker niet in het licht van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker kort aanstipt dat de waarborgen van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna verkort het EVRM) niet zijn gerespecteerd, wordt dit in het derde middel uitgebreider toegelicht, zodat de Raad dit aspect *infra* bespreekt.

Zoals *supra* reeds gesteld, is het niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met de formele motiveringsplicht dat de gemachtigde de huidige aanvraag heeft beschouwd als een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en niet als een aanvraag voor een toelating tot verblijf of een aanvraag voor gezinshereniging in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, komt het de gemachtigde toe in de bestreden beslissing op redelijke wijze en *in concreto* aan te geven waarom de door verzoeker in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden. Wat betreft zijn familiale en gezinssituatie, waar verzoeker naar verwijst in het verzoekschrift, heeft de gemachtigde uitgebreid en *in concreto* gemotiveerd. Specifiek aangaande de relatie van verzoeker met Mw. L.A. met legaal verblijf stelt de gemachtigde dat het aangewezen is de procedure te volgen op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde acht de relatie geen buitengewone omstandigheid omdat het slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. De Raad kan dit niet kennelijk onredelijk achten. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker al tal van aanvragen heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, telkens met de verwijzing naar diens gezinsleven en dat de gemachtigde al verscheidene malen heeft gewezen, in de onontvankelijkheidsbeslissingen die erop zijn gevolgd, op de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Vooralsnog heeft verzoeker dit nagelaten want de huidige aanvraag kan, zoals *supra* toegelicht, evenmin als een dergelijke aanvraag worden beschouwd. Het feit dat voor beide soorten van aanvragen een buitengewone omstandigheid moet worden aangetoond om de aanvraag in België te kunnen indienen, tenzij men voor een aanvraag gezinshereniging voldoet aan een van de andere voorwaarden zoals geciteerd in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, betekent niet dat beide aanvragen gelijk zouden zijn of men niet zou moeten preciseren of men een aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, dan wel een aanvraag voor een toelating op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet indient.

Wat betreft de dochter van verzoeker, L.D. acht de gemachtigde het eveneens niet onmogelijk de aanvraag in het herkomstland in te dienen omwille van het tijdelijk karakter van de scheiding. Verzoeker laat dit argument onverlet in het verzoekschrift.

Het staat verzoeker bijgevolg vrij een aanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen. Het probleem dat verzoeker in zijn aanvraag aanhaalt omtrent de termijn die hij zou moeten wachten en dat er geen enkele zekerheid bestaat hoelang hij zal moeten wachten, stelt zich in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging veel minder omdat in deze duidelijk is bepaald door artikel 12bis, § 2, 3° en 6° lid van de Vreemdelingenwet dat binnen een termijn van negen maanden de beslissing moet worden genomen, waarbij bovendien indien geen beslissing wordt genomen binnen die termijn de verblijfstoelating moet verstrekt worden (zie Wet van 17 mei 2016 tot wijziging van de artikelen 10ter en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 28 juni 2016). Bijgevolg is in dit laatste geval een duidelijke maximumtermijn voor de behandeling van de aanvraag bepaald.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de motieven van de gemachtigde dat de scheiding enkel tijdelijk van aard is en dat hij pas na 13 jaar zijn dochter heeft erkend. Verzoeker stelt verder ten onrechte dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot de verwijzing naar de proceduremogelijkheid op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde zich in werkelijkheid niet zou uitspreken over de vraag waarom zijn gezinsleven geen buitengewone omstandigheid is.

Een schending van de artikelen 9, 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis *iuncto* 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM:

“III.3.1. Minstens heeft verweerder in de bestreden beslissing niet afdoende geantwoord op het argument dat verzoeker bescherming geniet onder art. 8 EVRM (eerste lid) die het recht op het privé-leven van verzoeker beschermt, en naar luid waarvan :

Art. 8, eerste lid EVRM luidt (eigen cursivering) :

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

[...]"

aangezien verweester onder verwijzing naar art. 8 van het EVRM louter stelt dat een terugkeer van verzoeker naar GEORGIE 'geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel' opzichtsens het recht op een privé- of familielieven van verzoeker en geen breuk in diens familiale relaties oplevert omdat 'gewone sociale relaties vallen niet onder bescherming van art. 8'.

Nochtans kan verweester alleen de bescherming van art. 8 EVRM beperken voor zover dit is voorzien bij wet en noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel, zoals het verzekeren van de openbare orde en veiligheid, naar luid van art. 8, tweede lid EVRM :

"2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

In de bestreden beslissing gaat verweester volledig voorbij aan het feit dat verzoeker, zoals door hem aangehaald in zijn verzoekschrift dd. 08.08.2013 in het Rijk verblijft samen met zijn kerngezin zijnde zijn minderjarige dochter en de moeder van diens dochter zodat verweester duidelijk handelt in strijd met de bescherming geboden door art. 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is derhalve stereotiep en arbitrair, niet wettig gemotiveerd en is in elk geval in strijd met arts. 9bis gelezen in samenhang met art. 10 (en 12bis, § 1 tweede lid) Vr.W. en gelezen in samenhang met art. 8 EVRM (zie nuttig RvSt. 22 december 2010, nr. 210.029) dat tevens geschonden is door de bestreden beslissing en de bestreden beslissing dient ook om deze redenen te worden vernietigd."

In het derde middel meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde zou zich beperken tot de vaststelling dat een terugkeer naar Georgië geen moeilijk te herstellen nadeel in het licht van het privé- of familieleven oplevert omdat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde zou volledig voorbijgaan aan het kerngezin van verzoeker, zijnde zijn minderjarige dochter en de moeder van diens dochter. Derhalve zou de bestreden beslissing stereotiep, arbitrair en onwettig zijn gemotiveerd.

De Raad kan niet bijtreden dat de gemachtigde volledig zou voorbijgegaan zijn aan het kerngezin van verzoeker. In tegendeel heeft bijna de gehele uitgebreide motivering van de bestreden beslissing juist betrekking op zijn levenspartner, Mw. L.A. en op zijn dochter L.D. De verwijzing naar de gewone sociale relaties heeft enkel betrekking op het privéleven. De gemachtigde is inderdaad van oordeel dat een terugkeer naar Georgië voor verzoeker geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, maar verduidelijkt dit verder door te stellen dat een terugkeer naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven omdat die verplichting terug te keren geen breuk betekent in de familiale relaties maar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. De gemachtigde verwijst daarbij ook naar rechtspraak van de Raad van State en concludeert nog dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar verzoeker voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn aanvraag. De Raad moet wederom vaststellen dat verzoeker het motief van de gemachtigde, dat wijst op het tijdelijk karakter van de scheiding, onbeantwoord laat.

Bijkomend en ten overvloede kan de Raad verweerder in de nota volgen waar hij citeert uit een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat gelet op de wettelijke procedure die openstaat voor de verzoekende partij waarvan zij gebruik kan maken, in dit geval en op dit moment bezwaarlijk kan worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven [in het licht van artikel 8 van het EVRM] te handhaven. Het is immers niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te verwachten van verzoeker dat hij zich eerst beroept op de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet in het nationale recht biedt alvorens zich te beroepen op een schending van de grondrechten zoals gewaarborgd in het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet en op grond van voormeld betoog kan evenmin een schending worden aangenomen van de artikelen *9bis iuncto* 10 en *12bis*, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES